

תת"ע 3276/11/17 - מדינת ישראל נגד אשר גרינואלד

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 3276-11-17 מדינת ישראל נ' גרינואלד
בפני כבוד השופט ארנון איתן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אשר גרינואלד

הנאשם

הכרעת דין

רקע והליכים קודמים:

1. על פי כתב האישום נהג הנאשם ביום 5.4.17 בדרך בגין בירושלים במהירות של 124 קמ"ש בניגוד לתמרור המורה על מהירות של 80 קמ"ש. לנאשם מיוחסת עבירה בניגוד לתקנה 54 לתקנות התעבורה.
2. בתשובתו לאישום מסר הנאשם כי הרכב לא היה בחזקתו, וכי מעסיקו העביר על שמו במרמה את הבעלות על הרכב ושלא בידיעתו. הנאשם הוסיף, כי הוא אינו מעוניין "בשלב זה" להגיש תלונה במשטרה. באותו הדיון התבקשה דחיית הדיון וזאת על מנת "לשכנע את מי שנהג ברכב לקחת אחריות".
3. ביום 15.3.18 כפר הנאשם באישום ומסר את פרטיו של אדם אחר (להלן: "מעסיקו") שהחזיק לדבריו ברכב במועד הנטען באישום. בהתאם לתשובה שניתנה הורה בית המשפט על זימונו של "המעסיק" לדיון ההוכחות שנקבע.
4. ביום 24.5.18 נשמעה פרשת הגנה וזאת בהתאם לתשובה שניתנה, במסגרתה העיד הנאשם. בסיום פרשת הגנה סיכמו הצדדים את טיעוניהם. ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו, וזאת בהעדר ראייה הסותרת את "חזקת הבעלות". מנגד ציין ב"כ הנאשם כי המדובר במאזן הסתברויות, ובנטל זה עמד הנאשם. על פיו יש בעדותו של הנאשם בצירוף המסמכים שהוגשו (נ/1 - נ/3) כדי לסתור את החזקה שבהוראת סעיף 27 ב(א) לפקודת התעבורה, ולבסס מסקנה לפיה הנאשם נוצל ע"י מעסיקו, שעה שהאחרון רשם את הבעלות ברכב על שמו בלא ידיעתו, ולמרות ניסיונות רבים לשכנע את המעסיק לבצע את העברת בעלות, לא נעשה הדבר.

דין:

5. כפי שיפורט להלן אין בגרסת הנאשם כפי שמסרה בפניי ובחומר אותו צירף כדי להפריך את החזקה הקבועה בחוק, ובהתאם אני מרשיעו בעבירה שיוחסה לו.

6. סעיף 27 ב (א) שכותרתו "**אחריות בעל רכב**" קובע:

"נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדתו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי העניין, **זולת אם הוכיח מי נהג ברכב**, העמידו או החנה כאמור או האם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן- המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו". (ההדגשות שלי: א.א.)

7. בתום שמיעת הראיות ניתן לקבוע כי לא עלה בידי הנאשם להוכיח זהותו של אותו אדם שנהג ברכב בעת האירוע. הנאשם אומנם מסר את פרטיו של אדם אחר, מעסיקו בהווה שלטענתו הוא שהחזיק ברכב באותה עת, אולם זה לא התייצב בבית המשפט לדיון שנקבע, ואף לא הגיש תצהיר התומך בטענותיו של הנאשם. ראוי להדגיש, כי בכל מקרה אין הנאשם טוען כי מעסיקו הוא שנהג ברכב וביצע את העבירה ביום האירוע, אלא שאדם אחר, שזהותו אף היא אינה ידועה, עשה שימוש ברכב ביום האירוע וזאת בהתאם לדברים אותם מסר לו המעסיק. (ראו פרוטוקול מיום 24.5.18 : עמוד 3 שורה 19, וכן עמוד 4 שורות 4-5). אם כן, כבר בשלב זה ניתן לקבוע, כי זהות הנהג לא הוכחה ובהתאם אין הוא עומד בדרישת הסעיף.

8. כפי שיפורט להלן גם בגרסת הנאשם אין כדי למצוא עוגן לטענה לפיה מעסיקו הוא שמחזיק בפועל ברכב. תחילה אציין כי עדותו הותירה רושם בלתי מהימן. אך מעבר לכך, הנאשם מסר גרסה נעדרת ביסוס ראשוני וחסרת היגיון. הנאשם מתאר היכרות ארוכה וקרובה עם מעסיקו ובנסיבות אלו לא ברור מדוע ייבצע מעסיק מעשה רמייה כלפי עובד באופן המתואר על ידו. אך גם אם כן, וככל ואלו הם פני הדברים, מדוע הסכים הנאשם לאחר שגילה את דבר המרמה, להמשיך ולעבוד משך שנתיים נוספות וגם כעת תחתיו, ובעיקר מדוע לא ביצע עד היום את העברת הבעלות, והרי לטענתו הוא "רודף" אחרי המעסיק פרק זמן רב בתחינה שייאות לבצע את העברת בעלות. כאמור לטענת הנאשם הודה המעסיק בפניו כי הוא נטל במרמה העתק מתעודת הזהות שלו לצורך העברת הבעלות על שמו. בנקודה זו ומשראה כי המעסיק מסרב לבצע את העברת הבעלות על שמו, הציפיה הינה כי הוא יגיש תלונה במשטרת ישראל כנגד המעסיק אודות העבירות הפליליות בהן הודה בפניו, אולם הנאשם מסיבותיו שלו בחר שלא לעשות כן. אם כן אף בנתונים אלו יש כדי להטיל ספק רב במהימנות הגרסה.

9. לביסוס טענותיו הציג הנאשם מסמך (נ1) שכותרתו "הסכם העברת בעלות על רכב דיהטסו סיריון מס' 2384413". כפי שיפורט להלן, מסמך זה אינו תומך בגרסתו אלא להיפך. במסגרת חקירתו הנגדית, מסר הנאשם לראשונה כי הוא זה שהדפיס והכין את המסמך ולא המעסיק, זאת למרות שהמכתב נוסח בגוף שלישי ונחזה כמכתב שנכתב עבורו. יתר על כן, המסמך שנועד על פי כותרתו להעברת בעלות אינו חתום על ידי הנאשם או בחתימת המעסיק, אלא בחותמת חברה עליה שרבוט בכתב יד שאינו נושא שם. אם לא די בכך, הרי שהנאשם במסגרת עדותו

ציין כי המסמך לא נועד להעברת בעלות. אם כן בעבור מה הוכן ? והרי זו כותרתו של המסמך ובעיקר רצונו של הנאשם, כך נטען, להעביר בעלות על רכב שהועבר על שמו ברמייה !

10. **נ/2** שעניינו תשובת משטרת ישראל לפנייתו של הנאשם אליה לעריכת הסבה, מבסס גם כן את המסקנה בדבר גרסה שאינה מהימנה. ראשית, הנאשם באופן תמוה בחר שלא לצרף את מכתב הפנייה ששלח למרכז לפניית נהגים, אלא את תשובתם בלבד. אם לא די בכך, הרי שבמסגרת התשובה שנמסרה לו, נדרש הוא לצרף תצהיר מטעמו של הנהג בפועל. אך עיון בתוכנו של המסמך ובעיקר סעיף 5 לתשובה, מלמד כי בקשת הנאשם לא הייתה להעביר את שם הרכב על שמו של המעסיק כפי שנטען בפניי, אלא לערוך את ההסבה על שמה של חברה. סביר בעיני כי מסיבה זו בחר הנאשם שלא להגיש מסמך זה בין יתר המסמכים שהוגשו.

11. לבד מהדברים האמורים לעיל, הרי שגרסת הנאשם לכל אורכה לא נתמכה באף לא פרט מאמת אחד. כאמור מתחילת ההליך לא צורף תצהיר מטעמו של המעסיק המאמת את גרסתו, והרי לטענתו חתם המעסיק על נ/1. מעבר לכך, הנאשם טען כי קיבל קנסות נוספים בגין עבירות תנועה אותן ביצע המעסיק בשמו, אך גם אלו, ככל והם קיימים, לא הוגשו על ידו. הנאשם הוסיף כי לאחר שמעסיקו "משך אותו" פרק זמן ארוך ולא ביצע את העברת הבעלות פנה לעו"ד שיסייע לו בעניין. גם עובדה זו לא נתמכה והרי ניתן היה בנקל לאמתה. הנאשם אף מסר כי המעסיק אמר לו כי אדם אחר הוא שעשה שימוש ברכב ביום האירוע וליתר דיוק היה זה "בן דודו שעזב את הארץ" (עמוד 4 שורה 5). בדומה ליתר הפרטים עליהם עמדתי, גם כאן מסר הנאשם פרט סתום של אדם נעדר זהות. לבסוף, כשנשאל הנאשם מדוע לא התלונן כנגד מעשיו של המעסיק ציין, כי ממילא הרכב הפך total loss. אף טענתו זו האחרונה לא אומתה בשום מסמך או אישור, ובכל מקרה ראיתי לדחות גרסה זו בהיותה חסרת היגיון.

12. מן האמור עולה המסקנה, כי לא ניתן לאחוז בשום פרט אותו מסר הנאשם בבית המשפט, אף לא ביחס למסמכים שצורפו על ידו, לביסוס קביעה סבירה ומהימנה.

13. סוף דבר: בנסיבות שתוארו לעיל, לא עמד הנאשם בנטל הפרכת "חזקת הבעלות" ולפיכך אני מרשעו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

תוכן הכרעת הדין תועבר לצדדים.

טיעונים לעונש ישמעו ביום 7.6.18 שעה 10:00.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ח, 28 מאי 2018, במעמד הצדדים